

1

Archie Sheridan had een kartonnen feestmuts op zijn hoofd en zes patronen in zijn broekzak. Wanneer hij bewoog, kletterden ze tegen elkaar, een geluid dat niemand anders leek te kunnen horen. Het elastiekje van de feestmuts knelde in zijn nek. Hij trok eraan en voelde een striem opkomen.

‘Hoe was het verkeer op de brug?’ vroeg Doug. Archie vermoedde dat Debbie hem had gestuurd. *Ga een babbeltje maken met de opgelaten gast.* Dat was hij tegenwoordig, een gast. Hij moest er nog steeds aan wennen.

‘Rustig,’ zei Archie. Hij rolde de patronen tussen zijn vingers heen en weer. Het was een leugen; er had een kilometerslange file op de brug gestaan.

Archie zag Dougs gezicht oplichten, keek om en zag Debbie vanuit de keuken naar hen toe lopen. Ze had een wit koksschort om en likte taartglazuur van haar duim. Haar zwarte haar was heel kort en haar lichaam was sterk en slank, al nam Archie aan dat hij dat niet meer hoorde op te merken. Toen ze bij hen was, wilde Doug een arm om haar middel slaan, maar ze wierp hem een snelle blik toe en hij deed alsof hij de arm naar iets anders uitstreekte. *Geen blijken van genegenheid waar de gast bij is. Het zou pijnlijk voor hem kunnen zijn.*

‘Archie zegt dat er weinig verkeer was op de brug,’ zei Doug. Hij was lang en slungelig, met lichtbruin haar en een vlassig baardje dat hem een studentikoos uiterlijk gaf. Hij was net zo oud als Archie, maar zag er tien jaar jonger uit.

Debbie glimlachte samenzweerderig naar Archie. ‘Echt waar?’ zei ze. ‘Op dit uur? Dat zou nieuws zijn.’

Archie haalde zijn schouders op. Hij had zijn baard ook een keer laten staan, maar toen had hij net een rabbijn geleken.

Hij hoorde de kinderen in de keuken, maar zag ze niet. Ze hadden hem bij een raam in de verste hoek van de woonkamer gezet terwijl ze de taart glazuurden. Het appartement rook nog naar de lasagne die Debbie voor het avondeten had gemaakt. Er stonden vuile borden op de eettafel.

Het raam op het zuiden bood uitzicht op het centrum van Vancouver. Archie zag de rode lichtjes van vliegtuigen die wachtten om op de luchthaven van Portland te landen, een aak die in oostelijke richting over de rivier voer, de verlichting van de nieuwe bibliotheek van Vancouver, Fort Vancouver, een bioscoop en de digitale klok op een bankgebouw. Oregon lag aan de andere kant van de rivier de Columbia, een verre, vage horizon. Archie woonde in Portland. Hij kende de topografie, de skyline, de bruggen en de bezienswaardigheden, maar het uitzicht vanuit Debbies raam was een onbekend landschap.

‘Het is niet zo ver als de mensen denken,’ zei Debbie. ‘Als je de spits kunt mijden.’

‘Weet ik,’ zei Archie, maar in werkelijkheid vroeg hij zich af of ze wel ver genoeg was weggegaan. Hij miste zijn gezin, maar hoe verder ze bij hem vandaan waren, hoe beter hij ze kon beschermen, wist hij.

Debbie woonde op de negende verdieping van een beveiligd appartementencomplex. De kinderen hadden geen tuin meer, maar geen mens kwam het gebouw binnen zonder dat er iemand op de zoemer drukte. De liften werden met een pasje bediend. In de gangen hingen bewakingscamera’s. Er hadden dag en nacht twee bewakers dienst in het gebouw.

De kinderen konden wel zonder tuin.

‘Sara wil als Gretchen Lowell naar Halloween,’ zei Debbie.

Archie hapte naar adem en kuchte.

Debbie klopte hem op zijn rug. 'Ik heb al nee gezegd,' zei ze met een blik op Doug, die naar zijn schoenen keek. 'Ik wilde het je alleen even vertellen. Voor het geval ze erover begint.'

Archies vingers omklemden de gladde messing patronen in zijn zak. 'Ze is pas zeven,' zei hij.

'Ze wil een eng iemand zijn,' zei Debbie. 'Het heeft niets met jou te maken. De meesten van haar vriendinnetjes weten het niet eens.'

Het was meer dan een jaar geleden dat Archie en Debbie definitief uit elkaar waren gegaan en zij de kinderen onder haar achternaam op een school in Washington had ingeschreven. Het was praktischer, om veiligheidsredenen. Het vergde ook minder uitleg. Archie was al bekend geweest in de jaren dat hij het Beauty Killer-team aanvoerde, maar nadat Gretchen Lowell hem had ontvoerd en hem tien dagen had gemarteld, was hij berucht geworden. Sinds haar ontsnapping, nu tien weken geleden, werden alle gruwelijke details weer herkauwd in de media.

Doug keek om zich heen, zoekend naar iets om te zeggen. 'Ik hoorde dat je een hond hebt?'

'Zoiets,' zei Archie, die er niet op in wilde gaan.

'De kinderen vinden het leuk,' zei Doug.

Archie zat er niet op te wachten dat Doug hem iets over zijn kinderen vertelde, maar hij besefte dat dit misschien niet het moment was om dat onderwerp aan te snijden.

'We zijn klaar,' brulde Ben vanuit de keuken.

Debbie drukte Doug een doosje lucifers in de hand. 'Help jij de kinderen met de kaarsjes?' vroeg ze.

Hij glimlachte, blij dat hij iets te doen had, en zette koers naar de keuken.

'Hij deugt wel,' zei Archie. Hij deed zijn best om aardig te zijn, maar hij meende het ook echt. Doug was betrouwbaar,

goed met de kinderen en lief voor Debbie. Doug ontwierp windturbines, een beroep waarin je zelden met seriemoordenaars te maken kreeg. Archie mocht hem wel... als hij zichzelf kon dwingen te vergeten dat Doug seks had met zijn ex-vrouw en kwaliteitstijd doorbracht met zijn kinderen.

‘Heb jij alweer iemand?’ vroeg Debbie vriendelijk.

Archies vingers omklemden de patronen en heel even was hij bang dat Henry haar over Rachel had verteld, maar toen hij naar Debbie's gezicht keek, zag hij alleen aarzelende betrokkenheid. Het was geen beladen vraag.

‘Niet echt,’ zei hij.

Ze fronste sceptisch haar wenkbrauwen. ‘Wat wil dat zeggen?’ vroeg ze.

Archie strekte zijn vingers en liet de patronen weer in de diepste hoek van zijn zak vallen. ‘Het wil zeggen dat ik wel iemand heb,’ zei hij, ‘maar er nog niet over wil praten.’

Debbie's gezicht klaarde op. ‘Is het Susan?’ vroeg ze blij.

‘Nee,’ zei Archie. ‘Dat meen je toch niet?’

Debbie kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Vindt Henry haar leuk?’

Archie weifelde.

‘Zeg dat ze niet blond is,’ zei Debbie.

Voordat Archie iets terug kon zeggen, klonk er gezang en doken Archies kinderen op, hun gezicht badend in de gloed van de brandende kaarsjes op de taart. Doug, die erachteraan liep, stuurde hen met beschermende handen op hun schouders de kamer in. Sara hield de ene kant van de taartschaal vast en Ben de andere. Ze hadden zwart haar en sproeten, en hun melktanden maakten plaats voor een nieuwe glimlach. Elke keer dat Archie hen zag, leken ze weer meer op hun moeder.

Ze waren klaar met zingen en Archie blies de kaarsjes uit.

Toen hij achteruitstapte, voelde hij zijn telefoon trillen.

‘Je moet een wens doen, pappie,’ zei Sara.

Hij deed niet meer aan wensen, dus deed hij alsof en sloot zijn ogen. Toen hij ze weer opende, lachte Sara stralend naar hem. 'Wat heb je gewenst?' vroeg ze.

'Dat mag ik niet zeggen,' antwoordde Archie. Hij pakte een kaarsje van de taart en gaf het aan haar om het glazuur eraf te likken.

De telefoon trilde nog steeds in zijn zak.

Archie pakte hem en keek naar het scherm. Het was Henry.

Hij draaide zich om en nam het gesprek aan. 'Ja,' zei hij.

'Ik zit in de Gold Dust Meridian,' zei Henry. 'Moord. Dit wil je zien.'

Archie draaide zich weer om naar de taart. Sara en Ben plukten de kaarsjes eruit en likten ze schoon. Debbie's vingers waren verstrengeld met die van Doug.

Tweeënveertig kaarsjes. Zes patronen. Twee kinderen, om de veertien dagen.

'Oké,' zei Archie.

Hij stopte de telefoon weer in zijn zak en keek Debbie aan. Hij hoefde het niet uit te leggen. Ze wist hoe dat ging.

'Moet je weg?' vroeg ze.

Archie knikte.

'Eén stuk taart om mee te nemen,' zei Debbie. 'Komt eraan.'

2

De man die op de wc-vloer in de Gold Dust Meridian lag, was zo te zien in de vijftig, maar het was moeilijk te schatten, want een stuk van zijn hoofd was eraf geschoten en droop nu van de muur boven de wc-pot. De schutter had van dichtbij gevuurd, met een zwaar kaliber wapen. De muur was be-

spat met een smurrie van weefsel, haar en bot. Het dichte deksel van de wc-pot was bestoven met een fijne, kleverige rode nevel. De wc was klein. Geen raam. Eén wc-pot en een fonteintje. Het lichaam nam driekwart van de ruimte op de vloer in beslag. De jongens van de technische recherche hadden een lange nacht voor de boeg.

Archie en Henry keken vanuit de gang door de met politielint afgezette open deur naar het tafereel. Ze hadden hun gouden penning zichtbaar aan hun riem hangen. De bar was dicht. De bezoekers waren in de lobby gezet, waar ze wachtten tot ze werden gehoord. Alle lampen waren aan, de muziek was uitgezet en het was onaangenaam licht en stil in de bar.

‘Je weet toch dat je een feestmuts ophebt, hè?’ zei Henry. Hij had peper-en-zoutkleurige stoppels van een dag op zijn geschoren kop en met zijn indrukwekkende fysiek leek hij meer op de uitsmijter van de tent dan op een rechercheur Moordzaken.

Archie bracht een hand naar het kegelvormige kartonnen hoedje op zijn hoofd, trok het eraf en stopte het in de zak van zijn colbert. Hij hoorde de stortbak in de wc lopen, het holle geluid van water dat door buizen stroomt. Het bloed op de vloer glom in het tl-licht.

‘Wat doe ik hier?’ vroeg hij aan Henry. Het was een akelige plaats delict, maar het zag er niet uit als iets voor het team Zwarte Misdrijven.

Henry keek naar het eind van de gang, waar twee geüniformeerde politiemensen stonden te praten. ‘Het is een bekende van je,’ zei hij zacht.

Archie stond zichzelf geen reactie toe. Niet emotioneel. Maar hij wachtte welbewust even voordat hij weer naar het lichaam op de vloer keek. Hij zag de kin en de hals, een half oor, maar er was te weinig over van het gezicht. Hij herkende het niet.

Henry trok een monsterzakje met een creditcard uit zijn

zak. ‘Hij had een rekening bij de bar openstaan,’ zei hij.

Archie nam de plastic zak aan en keek naar de naam op de creditcard. Nu verstijfde hij tegen wil en dank. Hij keek weer naar de dode. Toen weer naar de creditcard. ‘Shit,’ zei hij.

‘Wat nu?’ zei Henry.

Archie wreef in zijn nek en probeerde na te denken. De politiemensen in de gang stonden nog te praten. De schouw-arts kon elk moment komen.

‘Laten we een stukje lopen,’ zei Archie.

Hij was in de loop der jaren goed geworden in het uitsralen van rust. Die vaardigheid had hij ontwikkeld als aanvoerder van het Beauty Killer-team, in de omgang met nabestaanden van slachtoffers, zijn superieuren en collega’s. Toen hij eindelijk uit het ziekenhuis was ontslagen, nadat Gretchen Lowell hem tien dagen gevangen had gehouden en gemarteld, had hij zich weer op die bedrevenheid verlaten om zijn gezin te laten denken dat hij normaal was. Twee jaar later, toen hij weer aan het werk was gegaan na zijn ziekteverlof, verslaafd aan pijnstillers, had hij elke dag gedaan alsof. Hij kon iedereen recht aankijken en met een absolute overtuiging verzekeren dat hij zich goed voelde. Hij had leren liegen.

Het was hem goed van pas gekomen. Dat had hij aan Gretchen te danken.

Nu dwong Archie zichzelf niets te overhaasten. Hij ontspande zijn spieren. Henry gaf de monsterzak aan een van de surveillanten en nam samen met Archie een zijdeur naar buiten. Archie keek om zich heen, zoekend naar iemand die stond te kijken, iemand die er niet hoorde. Het was vrijdagavond en bijna acht uur. Voor de Meridian aan Hawthorne Boulevard stonden vier surveillancewagens. Als Portland het centrum van de hipsters was, was de Meridian de verdichte kern van dat centrum. De inrichting greep terug op de jaren

vijftig, maar de sfeer was die van een cocktailbar uit de jaren zeventig. Vlak achter de deur hing een olieverfschilderij van een topless pin-upgirl. Het terras zat meestal vol, maar deze avond zaten er andere mensen. De bezoekers die waren gehoord en weg mochten, drentelden nu buiten rond. Er waren er veel gekostumeerd. Een als Jezus verklede man probeerde een jonge vrouw met vlechten en een messing borstkuras te versieren. Thor kibbelde met een vrouw die een kostuum van groene lapjes stof op strategische plekken droeg, wat Archie deed vermoeden dat ze of een superheldin voorstelde, of een pikant soort kabouter. Cleopatra maakte filmopnames met haar mobiele telefoon. Drie zombies stonden te kettingroken op de stoep. Er was duidelijk een halloweenfeest gaande geweest in de bar. Dan waren er ook nog de toeschouwers die toevallig hier waren beland: mensen met afhaalmaaltijden, fietsers, hondenuitlaters en eters uit naburige restaurants die naar buiten waren gekomen om zich aan de ellende te vergapen. Sommigen van hen maakten foto's met hun mobieltje. Auto's minderden vaart in het voorbijgaan.

Archie en Henry sloegen de hoek om bij een Libanees eethuis in een gerenoveerd, weelderig victoriaans pand. Roestvrijstalen warmtekanonnen verspreidden een donkeroranje gloed over het terras.

De straat om de hoek had geen commerciële bestemming en er waren minder mensen. Misschien werden ze door iemand in de gaten gehouden, misschien niet, maar Archie wilde het er niet op wagen. Hij maakte zijn auto open en ze stapten in. Hij startte niet. Hij wilde niet dat hun gezichten werden beschenen door de lampjes op het dashboard.

De dode op de wc heette Carl Richmond. Hij was DEA-agent.

‘We kunnen hem niet verlinken,’ zei Archie.

‘Ik denk dat dat al was gebeurd,’ zei Henry.

Archie wreef over zijn gezicht. ‘Dat weten we niet zeker.’

‘Dit was een liquidatie, Archie,’ zei Henry. ‘De barkeeper had hem gezien. Hij was alleen, zei hij. Hij trof iemand op die wc. Het deksel van de wc-pot was dicht. Hij kwam daar niet om te pissen. Hij trof daar iemand, en die iemand heeft hem door zijn kop geschoten. Geen mens heeft iets gehoord, dus gok ik dat onze dader een geluiddemper heeft gebruikt. Niemand heeft iets gezien. Het lichaam is gevonden door de volgende die naar de plee ging om wat Miller Lite te lozen. Dit was met voorbedachten rade. Het was een liquidatie.’

Henry had gelijk, maar dat veranderde niets aan de zaak. Richmond had een *deep cover*-operatie geleid. Drugs. Corrupte politiemensen. Hij was er al jaren mee bezig. Henry wist niet half. ‘We doen niets,’ zei Archie. ‘We wachten af wat de DEA doet.’ Als ze daar nog niet wisten dat Richmond dood was, zouden ze het snel genoeg horen. ‘We zien wel hoe het gaat,’ zei Archie. Hij tuurde door de voorruit. In een huis aan de overkant brandde licht op de bovenverdieping.

‘Denk je dat ze de boel in de gaten houden?’ vroeg Henry. Hij had het niet over de DEA.

‘Als ik gigantische hoeveelheden heroïne importeerde,’ zei Archie, ‘en ik vermoedde dat iemand een smeris was, en ik liet hem vermoorden, zou ik dat wel doen.’ Er liep een vrouw met een zwarte labrador langs de auto. ‘Ik zou wachten tot er een peloton kerels in DEA-jacks kwam aanzetten. Want dan zou ik zeker weten dat ik gelijk had.’

‘Hoe dan ook, iedereen die met je maat samenwerkte is in gevaar.’

‘Hij was mijn maat niet,’ zei Archie. Hij had Carl vijftien jaar gekend, maar hij had hem nooit gemogen. Carl liet zijn onderzoeken vóór alles gaan, en hij was bereid iedereen op te offeren om een zaak rond te krijgen. Tien jaar eerder had Archie Carl de jackpot op informatiegebied bezorgd: Leo Reynolds, de toen eenentwintigjarige troonopvolger van de familie die al een kwarteeuw de drugshandel in het noord-

westen in handen had. Leo had Archie om hulp gevraagd toen hij aan zijn vader wilde ontsnappen; in plaats daarvan hadden Archie en Carl Leo teruggestuurd als geheim agent van de DEA. Tien jaar later was Leo's leven nog steeds een leugen. Als Archie het over mocht doen, had hij de eenentwintigjarige Leo Reynolds aangeraden zijn naam te veranderen en het op een lopen te zetten.

Leo.

'Carl was Leo's enige contactpersoon,' zei Archie, die zijn maag voelde verkrampen. Als ze Carl hadden uitgeschakeld, zou Leo de volgende kunnen zijn. Archie viste zijn telefoon uit de zak van zijn jasje en begon Leo's nummer in te toetsen, maar halverwege hield hij op. Zijn vingers zweefden aarzelend boven het scherm.

Een stelletje liep hand in hand langs de auto. De vrouw, die al een beetje aangeschoten was, struikelde en schoot in de lach.

Het bracht Archie op een idee. Hij wiste de cijfers die hij had ingetoetst en belde een ander nummer.

Susan Ward nam prompt op.

'Hé,' zei ze. 'Je belt me nooit. Is het je wel eens opgevallen? Ik bel jou altijd. Maar jij mij nooit. Is dat niet raar?'

'Is Leo daar?' vroeg Archie.

'Meen je dat nou?' zei Susan. 'Je belt mij op, maar niet eens om met mij te praten? Weet je wel hoe vreemd dat is?'

'Is hij daar?' vroeg Archie nog eens. Hij wierp een blik op Henry, die vanaf de passagiersstoel naar hem keek. Het was kil. Het was donker in de auto. De ramen besloegen.

'Ja,' zei Susan onwillig. 'Hoezo?'

Archie hoorde haar verslaggeversinstincten in actie komen en wist dat hij het gesprek moest afsluiten voordat ze te nieuwsgierig werd. Susan hierbij betrekken was wel het laatste wat hij wilde.

'Je moet aan hem doorgeven dat ik de lunch moet afzeg-

gen, oké?’ zei Archie. ‘Je moet het precies zo zeggen. Archie moet de lunch afzeggen.’

‘Hij heeft een telefoon, hoor,’ zei Susan. ‘Bel hem op en vertel het hem zelf.’

‘Susan...’ zei Archie. ‘Alsjeblieft.’

Susan moest dit voor hem doen, en ze moest geen vragen stellen.

Susan kreunde. ‘Goed dan,’ zei ze.

‘Dank je,’ zei Archie, die probeerde niets van zijn opluchting te laten merken. Hij verbrak de verbinding en startte de auto.

Henry had het stuk verjaardagstaart op het dashboard ontdekt en het aluminiumfolie eraf gehaald, en nu zat hij met zijn vingers te eten. ‘Zeg dat dat geheimtaal was,’ zei hij met zijn mond vol, ‘en dat je echt niet alleen belde om de lunch af te zeggen.’

Archie veegde de condens met zijn onderarm van de voorruit. ‘We gaan mijn verjaardag vieren,’ zei hij.

‘Je bent morgen pas jarig,’ zei Henry.

‘Heb je geld bij je?’ vroeg Archie, die in de buitenspiegel keek terwijl hij de auto in de achteruit zette. ‘Kleine coupures?’

‘Waarvoor?’

Archie gunde zichzelf een glimlach terwijl hij de straat inreed. ‘Voor de strippers,’ zei hij.